

Za frejcar masť na oči našemu lidu.

Chwála Pánu Bohu! máme konstituci, máme swobodu! Těhož se nedočkal ani děd náš, ani praděd, toho s pomoci Boží my jsme se dočkali.

Wšak byl již swrchovaný čas, aby se nebe nad lidmi slítowalo. Jásáť pracující lid za starého řízení snad nejvíce trpěl. On byl jako ten muž w nedělním ewandélium, který na ušwité byl najat, a nesl břímě dne i horka. On musel jíst, a pít, a se štatit, a čimž platit jako každý jiný, a měl přede malý wejdělek. On musel dříwí kupo-
wat na polínka, a ty teprw z třetí ruky dostal, a každá ta ruká mu kausel usťipala. Nejinak to bylo s chlebem, s maukau, s krupici a s ostatním žiwobyťm. A tomu přišla wšeliká nespravedli-
wost. Jito časem býwalo dost laciné, a přede chle-
ba malý, až to bylo proti Pánu Bohu. Mnohý chudás by si byl málem musil zausat, řdyby byl neměl Pána Boha za přitele, a swatau wíru za potěšitelkyni. Mnohý kněz se nakázal až ochra-
ptěl, aby se i ten lakomec nad svým nužnějším bratrem slítowal a jemu dopřál buď wejdělku buď almužny. Ale kdo pak chodil na kázání, než pra-
wě chudší lid, a takowi, kteří již beztoho milosrd-
ni byli. Ty mamonaři říkawali: „My máme Boha swého w kapse“, a šťitili se chrámu jako čert kří-
že. Chudý lid si myslil: „Netrwá wšefko wěně. Ulech ty si swau hlinu, já si počkam na nebe,“ a poroucel to wšefko Pánu Bohu. A tak bylo s každým stawem. Také měšťan, také řemeslník, také sedlák a ostatní wenkowský lid měl swau spra-
wedliwau stížnost.

A ai, Pán Bůh pomohl, a ještě pomůže. Máme předně swobodu tisku. Tyni také přítel chudého lidu bude smit swobodně swau hubu ote-
wít, a prawdu bez obalků promluwit. Aeni to-
mu tak přilís dáwno, co o weliké bídě našeho lidu w horách weřejně psáti se nesmělo, až pak ti ubo-
žátka takorťka dussi na jazyku měli. Ted to jde s jiné noty. Ted smi každý w nowinách a u weřej-
ných platkách pod šťicým nebem kázat, a může-
tém jistým pánům, kterým se nechce do kostela, prawdu sypat do ussi, že se budau mít co štydět. A řdyž nebudau čtit dáti ani wejdělku, ani peněz, i nu, at si to třebas — — —; wšak oni s tím do wěčnosti neutěcau, ale nechaj to pěkně na zemi.

Za druhé, budeme mít sněm, a na tom sně-
mu budau poslowé ze wšech měst a krajů. Bude se tam jednat nejen o pána, o měšťana, o sedláka; nýbrž bude se tam jednat i o prospěch řemeslníků, dělníků, a wšeho lidu.

Do toho pak času musíme strpení mít. Náš starý ze sblilého dříwí slučný barák, kterýž dr-
žel zlopověštný Metternich, rázem se sesypal. Ale ted, než nowý, pewný základ se položí, a pořá-
dný dům z kamene na něm se wystawi, bude to přede chwilkú trwat. Weliké věci nejdau bez těž-
kosti. Pisse nedělní ewandélium: „Matka, řdyž ro-
di, bolesti má, neb přišla hodina její.“ A zrowna tak jest to s naší milau matickau zemí českau. Ona pra-
cuje o weliké věci. Ted jen přijde na to, aby měla pokoj, a aby té dobré matce nikdo nečinil překážky. Bude-li pořádek a swornost, nastanau nám časowé, že splešaji oteowé naši w hrobě.

Než pak, nechci a nemám zpiwat před časem. Nesmim ještě wolat: „Ach lidičky, sláwa! sláwa!“ — musim wolat: „Ach lidičky, pozor! pozor!“ aby nám neutřkala swoboda před rozumem. A nač ta wejšreaha? prawis. Jen k twému lepsiimu, lide chudý! Lito je mi, že ti musim říci, než, nemohu si pomoci proto, abychme nepřišli po mši, a abychme nedelali záwory teprw potom, řdyž nám koně již wywedli. Ty se lekáš, wít, a ptáš se, jak a co? Řeknu ti zkrátka: nezačni od basu, abys pak neskonečil na kwintě. Bys pak tomu rozuměl, powim ti powěst o Samsonowi, a ta po-
wěst je prawdiwá, i můžeš se si dočísti we swa-
tém písni.

Byl zajisté Samson ze wšech reků nejšlunnější a Duch Páně byl s nim. — Podobně i ty, můj drahy lide český! byls až posud šlný mezi národy zeme, šlný w poctiwosti, a we swaté wíře, a Duch swatý byl s tebau. Totor hlásá každá neděle, a každý chrám, na wesnici i we městě.

Dostal se ale Samson do špatných rukau ne-
wěštky Dalily, a ta byla mezka žensťina. Ona mu lahodila, hladila ho, a sľibowala mu, že ho mi-
luje wic než zlato. — I k tobě, milý Čechu! berau se podobní lidi, domácí i cizi a hladějí tě, lichotějí tobě, a stawějí se, jakoby anděličky polykali.

Dalila byla špinawá žensťina. Ona jen proto Samsonu tak lahodila, aby si ubohila nekolik tisíc šřibrných. — I šsau jisti lidé, jakby té Dalile z oka wypadli. Mnohý tě hladi a ometa lissim ocasem, a je při tom šselma, žeby se z něho nadelalo pět židů.

Ona Dalila byla schytrala podwodnice jako had. Jak mile se dozvědela, že Samsonowa šla záležti w jeho Bohu poswěcených wlasch, uchláho-
šila a ušľobala jej, až usnul pod šřechau její. A řdyž spal, ušľihala mu wlasý a zřbawila ho tím šľy, nebo Duch Boží odstaučil od něho. — Tak i onino ledajací šsau lžiwl a ušľěpacni lidé. Ždají se beránkowě býti, a šmedějí kozlem. Aby ti wy-

Handwritten signature and date 194

„Na rok 1848. Byl to rok nad miru pa-
 „měti hodný. W celém světě daly se přewraty.
 „Zlástť pak se probudila česká země, která dvě
 „stě let w okowich ležela. Češi dostali konsti-
 „tuci a swobodu, a zas mohli po staročesku
 „rokovat. Byl to ale spolu zlý rok. Chudého
 „lidu bylo mnoho, a ten měl málo wejdeků.
 „Neměla nějaký čas stála. Ale tu zahánbil Čech

Byl jsem, a jsem posavad přítel chudých, z toho se ti před Pánem Bohem upřímně vyznávám. Wida, kterať pokautně se mému milowanému lidu píseť do očí hází, a kterať od toho mnozi mají naběhlé, zapálené oči, až z některých strach jde: pomyslel jsem si: „Ubohý ten lid! Qto takowá wzácná wěc; a ten dobrý český lid bez toho teď sklíčen, pln starosti a auzkosti — a chtějí ho o ty drahé oči připrawit; toby ještě scházelo! Wiš-li co — řekl jsem sám u sebe — udelej mu nějakau masť. Stlučeš hrstku ztuffené prawby, dáš do toho balzam ze zahrady Kristowý, a bude to hoto-wo. Bylaby to sľakowitá wěc, aby takowá wzácná masť nepomohla! Ale drahá nesmí býti, mezi lidem je málo peněz, a přec bych rád, aby si ji každý kaupil? A tak jsem se o to postaral, aby kornaut té masť se mohl prodawat za krejcar. Je pak tobě, můj drabý český lide! tuto masť tak lacině prodávám, za to mohu žádat, abys ni swé oči namažal, z počátku denně, pak ob den, pak každau neběli. Uposlechněš-li swědomitě té rady a budeš-li se onoho písku wssemožně warowat, stojím ti za to, že dostaneš oči jako nebe jasné. A toť tě bude těšit, zľáští w tom nynějšsim zamračeném a pomateném čase, řdež toho nejwíc třeba, aby člověk měl zdrawé oči. Přijde k tobě lecjaký, že bude wy-
padat jako doktor, a že se i za doktora wydá a tobě toho tolik nabalamuti, až tě budau uffi bolet, že bude mluwit proti králi nebo wlasti, proti Bohu nebo wíře, že také tu mau masť bude hanět, jen aby swé jedowaté masťi odbyl. Ty pak bystřím swým o-
tkem prohlédneš ho a řekneš: „Co pak wy myslíte, že mám na očích eink? Glejkář jstě a dryáčník, a za-
jice w pytlí my Čechowé nekupujeme. Iděte do Swab, tam možná že najdete wejšeľek.“ Tim mu powiš, po čem perník w Pardubicích, i potáhne ten ferina, jakoby ho pes kausl, a nepřijde ti ani za uheršský měšic. Konečně žádám, abys tuto masť pótom nezahodil, ale abys ji pěkně zaobalil, a třeba za obrazem uložil. Dobrá masť má se powždy schowat, člověk newí, kdy ji zas může potřebowat, buď on, buď jeho syn. Zatím s Bohem!